

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lipca 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R. R.**

skazanego z art. 178a § 1 i 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 lipca 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 1 kwietnia 2019 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 kwietnia 2019 r. (sygn. akt VIII K (...)) R. R. został uznany winnym czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczono także świadczenie pieniężne oraz dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd Okręgowy w K. utrzymał przedmiotowy wyrok w mocy wyrokiem z dnia 19 lipca 2019 r. (sygn. akt XXIII Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

„ 1. rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wydanie wyroku poprzez naruszenie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegające na niedokonaniu przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej z jednoczesnym uznaniem, że wszelkie zgromadzone przez Sąd dowody uzasadniają przypisanie winy i sprawstwa oskarżonego działające, a ich ocena przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była właściwa, co w konsekwencji doprowadziło do podtrzymania wyroku Sądu pierwszej instancji, poprzez dokonaną przez Sąd Rejonowy dowolną i sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego;

2. rażące naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie a to art. 53 k.k. poprzez uznanie, że Sąd Rejonowy orzekł względem oskarżonego karę, środek kamy stosownie do przesłanek stanowiących dyrektywy wymiaru kary.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd odwoławczy nie ma obowiązku w swoim uzasadnieniu przedstawiać ponownie oceny zebranych dowodów, jeżeli całkowicie i w pełni podziela tę dokonaną przez sąd I instancji. Ma jednak, w zgodzie z art. 457 § 3 k.p.k., obowiązek wyjaśnić, dlaczego uważa za nietrafne lub nieprawdziwe te okoliczności, które w zarzutach apelacyjnych przytacza, dla uzasadnienia stawianych tychże zarzutów, apelujący.

W kasacji skarżący w zakresie zarzutu 1) jedynie sygnalizuje, że należało przeprowadzić oględziny miejsca zdarzenia, a nie poprzestawać na depozycjach świadka. Jednak brak w uzasadnieniu kasacji jakiegokolwiek powiązania tej konstatacji z zarzutem apelacyjnym i zagadnieniem rażącego naruszenia prawa procesowego. Postępowanie kasacyjne to nie etap, na którym można zgłaszać zastrzeżenia co do procedowania sądu I instancji. Podstawą zaskarżenia jest wyrok

Sądu II instancji. Jeżeli sąd ten nie czynił własnych ustaleń faktycznych, można kwestionować jego stanowisko przez pryzmat naruszenia standardu kontroli apelacyjnej. Jednak to już do skarżącego należy, by wskazać konkretnie który zarzut apelacji nie został poprawnie rozpoznany i dlaczego ten mankament stanowi rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia.

W zakresie zarzutu 2) podkreślić wypada, że Sąd II instancji nie stosował prawa materialnego, w tym art. 53 k.k., na który powołuje się skarżący. Wobec tego nie można czynić zarzutu kasacyjnego opartego na rzekomo błędnym stosowaniu prawa na etapie apelacyjnym.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.